

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Moralitate, Natvra, Et Effectibvs Actvvm
Svpernatvralivm In Genere Et Fide, Spe, Ac Charitate,
Speciatim**

Coninck, Gilles de

Antverpiae, 1623

Dvb. I. Vtrùm caritas sit in voluntate?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79645)

iure quod habent ad gloriam; quod tamen hoc non faciat, non est nouum beneficium, sed solum non ablatio prioris beneficij.

160

Secundò, habeo difficultatem in 3. notabili, quia in eo supponitur naturam distingui à suis potentijs, & cum his influere in actus ab his elictos; & gratia iustificantem respectu virtutum infusarum ac ipsius luminis gloriæ se habere instar naturæ respectu potentiarum. quæ in superioribus satis refutauit, atq; ita corrumpit quæ super illa edificantur, siue ex ijs inferuntur. Adde, hæc etiam, si propriè sumantur, apertè repugnare alteri ipsius Auctoris doctrinæ, vt infra ostendam.

161

Ad primum argumentum pro ea sententia allatum n. 120. nego minorem. Nam illa gratia considerata præcisè secundum suam naturam, & secluso omni Dei decreto suo subiecto nullum confert verum ius ad gloriam, quale requiritur vt quis sit propriè filius Dei. pater ex dictis, & magis ex dicendis patebit.

Ad secundum, Respondeo, ex eo antecedente vt summè probati, gratiam iustificantem nos constituere filios Dei ratione virtutis moralis

ei diuino decreto annexæ, iuxta dicta n. 96. & 151. Idemque dicendum de tertio argumento: nam eo solum probatur nos per gratiam Dei, aut per caritatem nobis infusam fieri filios Dei, quod autem hæc hanc vim habeat ex sua natura, & non ex libera Dei voluntate, ibi ne velle niteri insinuat.

Potest tamen dici gratiam iustificantem nos natura sua remotè constituere amicos & filios Dei, quatenus nos reddit proximè aptos & aliter quo modo dignos, qui in amicos & filios Dei adoptemur. Et fortè Auctor ille nihil aliud voluit: nam l. 7. de Gratia c. 4. ex professo docet, Deum posse alicui infundere gratiam iustificantem, & tamen eum non adoptare in amicum & filiū; & ad hoc præter gratia ipsius infusionem requiri actualem Dei adoptionem, quæ sit beneficium distinctum ab infusione gratiæ. Agiturque apertè etiam de eo, qui nullum in se habet peccatum, quo ille effectus gratiæ possit impediri. Quæ quomodo sint vera non video, si gratia iustificans ex natura sua nos constituat verè amicos & filios Dei, nobisque verum ius ad hereditatem tribuat.

162

Gratia iust.

Eam natura

sua constituit

nos remota

filios Dei.

DISPUTATIO XXII.

De subiecto, incremento, diminutione ac amissione caritatis.

DVBIUM I.

Utrum caritas sit in voluntate?

D. Thom.

OC dubium nec difficultatem, nec sententiarum diuersitatem habet: communiter enim omnes cum D. Thoma 2. 2. q. 24. a. 1. docent, caritatem esse in voluntate vt in subiecto. & ratio clara est: nam cum sit habitualis amor, nequit esse in potentia cognoscitiua, sed necessariò debet esse in potentia appetitiua, cuius solius est amare. Item cum vertetur circa obiectum omnino spirituale, scilicet circa ipsam Dei bonitatem qua in se bonus est, quæ nullo sensu percipi potest, sed solo intellectu, nequit esse in appetitu sensitiuo, qui solum versatur circa bona sensu perceptibilia. Quare restat vt sit in voluntate, quæ versatur circa bona quæ intellectu percipiuntur, ei que proponuntur.

2.

Quæcumque intelligimus etiam modo corporeo imaginamur.

Actui voluntatis semper correspondet aliquis actus in appetitu sensitiuo.

Quare hoc solum hic est Notandum, quod, sicut cum circa res etiam spirituales soloque intellectu perceptibiles versamur, siue per fidem, siue per cognitionem naturalem, semper rem intellectam simul modo aliquo corporeo imaginamur: ita etiam ipsi actui voluntatis, quo hæc in obiecta intellecta fertur, semper coniunctus est aliquis actus appetitus sensitui ei correspondens eodem modo, quo imaginatio respondet intellectui, quo appetitus fertur in obiecta etiam spiritualia per modum rei corporeæ sibi representata. Vnde etiam contingit ex frequentatione actuum caritatis nasci in appe-

titu sensitiuo aliquam inclinationem ad appetenda eadem obiecta representata per modum boni sensibilis: quæ respondet ipsi habitui caritatis, ipsumque in suis actibus faciliat, & homini sensibilem delectationem tribuit: atque ita diligentium Deum non modò cor sue voluntas, sed etiam caro exultat in Deum viuum: vt dicitur psalm. 83. Vide dicta disp. 7. dub. 1. num. 10. & 11.

De adha

voluntatis

nascitur

appetitu

quodam in

clinatione.

DVBIUM II.

Utrum caritas in omnibus iustis sit æqualis, in ijsq; augeri possit?

TRACTATUR hoc dubium à D. Thoma eiusq; interpretibus 2. 2. q. 24. a. 4. quàm 1. 2. q. 112. a. 4. vbi disputant an gratia iustificans sit æqualis in omnibus: est enim eadem vtriusque ratio. nam aut caritas non distinguitur à gratia iustificante, vt dixi disp. 21. dub. 7. aut saltem vtraque qualitas est in eodem pro eodem tempore semper æquè intensa; vt omnes fateantur. Quare eadem omnino quo ad rem præsentem est quæstio, vtum gratia iustificans, aut iustitia habitualis, aut sanctitas, aut caritas possit in diuersis esse inæqualis, aut etiam in eodem crescere.

Fuit igitur olim error Ioviniani, sicut omnia peccata, ita omnia opera bona esse æqualis malitiae aut bonitatis, omnesq; iustos æqualiter iustos esse. vt testatur D. Hieron. l. 2. contra eum conscripto. Hanc quoad iustitiam habitualement sequuntur nostri heretici, tam Lutherani quàm Calvinistæ, qui negant omnem iustitiam nobis in-

D. Thom.

3.

Error Ioviniani.

Hieron.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.

Error Ioviniani.

Calvinistæ.